

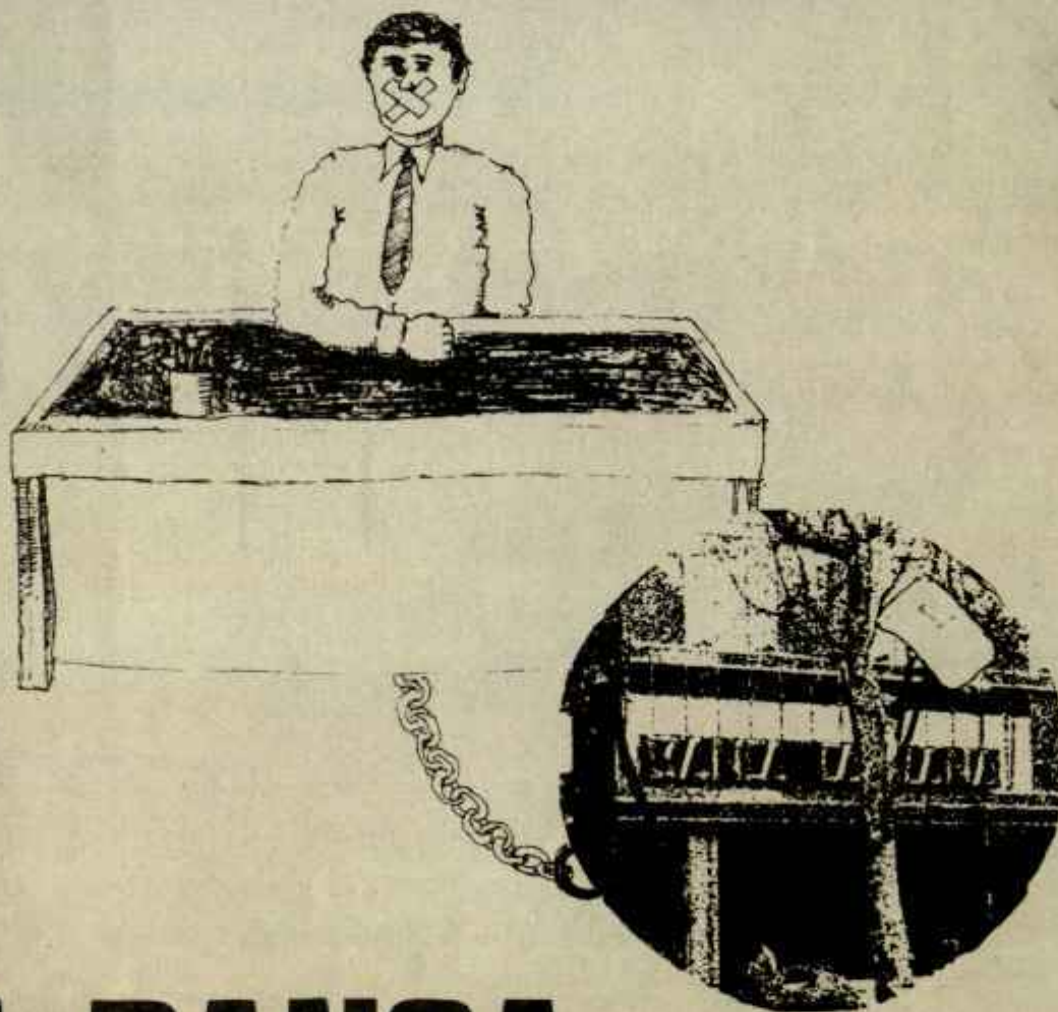

BANCA

BUTLLETI INFORMATIU
DE LA JUNTA SINDICAL
DE BANCA CATALANA

ANY I N 5 JULIOL 1976

ELS TECNICS

I LA BANCA

ELS TECNICS I LA BANCA

INTRODUCCIÓ.-

S'ha escrit força sobre la revolució dels tècnics, dels empleats de camisa i corbata, i del paper que exerceixen a l'entorn de les empreses capitalistes com a gestors més directes del capital; s'ha parlat dels tècnics i professionals i de la seva funció més conscienciada en la resta d'Europa. Crec que també ens hem de començar a plantejar aquest canvi a casa nostra si realment volem una societat més lliure, justa i democràtica. Però hi ha un tipus de tècnic del qual no es parla gaire i que realment té molta importància dins el context en què ens movem i que, sobretot, ens afecta en el nostre sector, és el tècnic de banca.

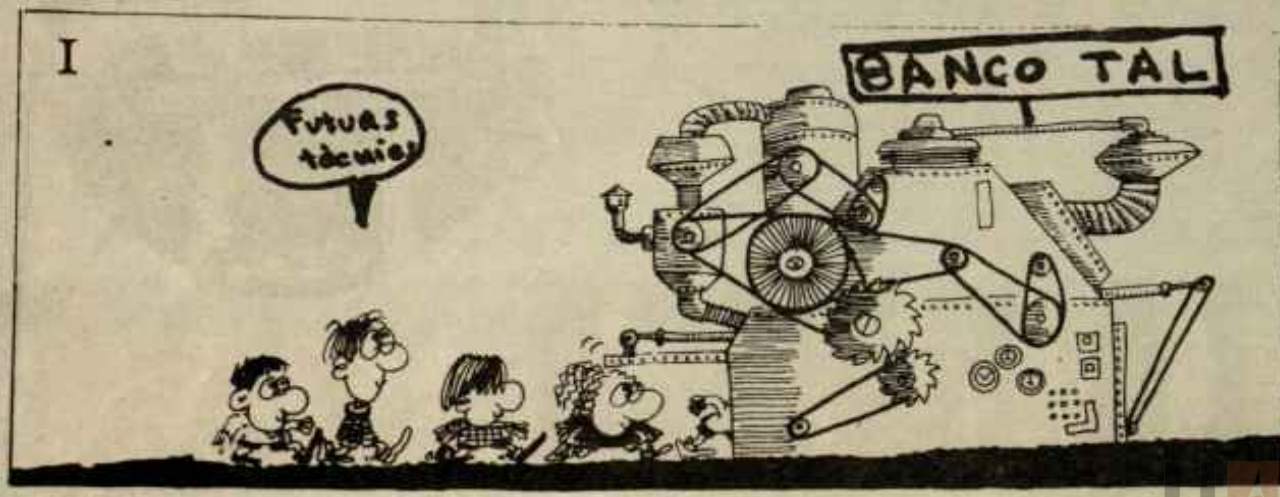
No sé si tocaré tots els punts que influeixen en l'actuació i els condicionaments del món del tècnic bancari, però crec que encara que ens en deixem, pot ser un primer pas cap a la reflexió del que signifiquen i del que patim els tècnics intermedis de banca, tenint en compte que de vegades som més reaccionaris i prenem postures més radicalitzades que els mateixos banquers. Fem un repàs en els esdeveni-

ments laborals des de primers d'any fins ara i veurem que professionals com els MIR, funcionaris, P.N.N., Telefónica i fins i tot alguns tècnics de banca, han pres postures prou significatives perquè portem aquest tema tan important a debat.

CONDICIONANTS DELS TECNICS BANCARIS.

Cal analitzar en primer lloc com promocionen els tècnics intermedis (que són als que em referiré), perquè són els que més abunden i també dels que s'han preocupat més els banquers que n'hi hagi, a fi de dividir els empleats.

Normalment, fins fa pocs anys l'empleat de banca era considerat com un "empleat especial" no es sentia classe treballadora; quan ens parlaven de vagues, lluites, reivindicacions, acomiadaments per qüestions laborals, etc. les paraules relliscaven per sobre nostre, però últimament aquest tipus d'activitats les hem sentides quasi a la nostra carn, les hem viscudes força de prop i fortosament l'avenç fet arran dels darrers convenis i les accions conjuntes a nivell de l'estat espanyol denunciant convenis, nostres "representants" oficials i un "Sindicat" no representatiu i verticalista, ha fet prendre una consciència molt clara del fet que l'empleat de banca no deixa d'esser d'esser "diferent" de la resta de la classe treballadora dels nostre país i de qualsevol país del món. Potser ha

estat la constància de molt de temps però, de mica en mica, cal reconèixer que s'ha aconseguit molt en aquest sentit, i la veu dels empleats de banca es fa sentir. Fins i tot els banquers han trontollat en algun moment per la força i l'unitat aconseguides en èpoques de conflicte.

Però hi ha uns empleats bancaris que encara han continuat essent "especials": són els tècnics, persones que tenen arrelada dintre seu una gran orla als "favors" que deuen a les empreses, (es pensen que s'hi han integrat tant, que viuen conscients que també en formen part). Normalment, aquestes persones són uns grans professionals, treballadors incansables i amb un gran sentit de la responsabilitat, i que potser els ha costat molts anys aconseguir aquest lloc, una firma o un càrrec. Aquest temps passat no ha estat pas una lluita reivindicativa, sinó una lluita noblement portada, de vegades, i fins i tot entre els mateixos companys de treball, per aconseguir aquest lloc respectable, i també de vegades una "compra" descarada per part de les empreses, però toquem campanes i diguem que aquests llocs normalment són ocupats per persones preparades a nivell bancari.

Fins aquí, en la majoria dels casos no és criticable, ja que tota persona a nivell professional té dret de realitzar-se, i per tant el fet de preparar-se professionalment mereix tots els respectes; la problemàtica comença quan aquesta persona

té al càrrec, la signatura i el despatx i és part de l'empresa, és a dir "se sent o el fan sentir empresa".

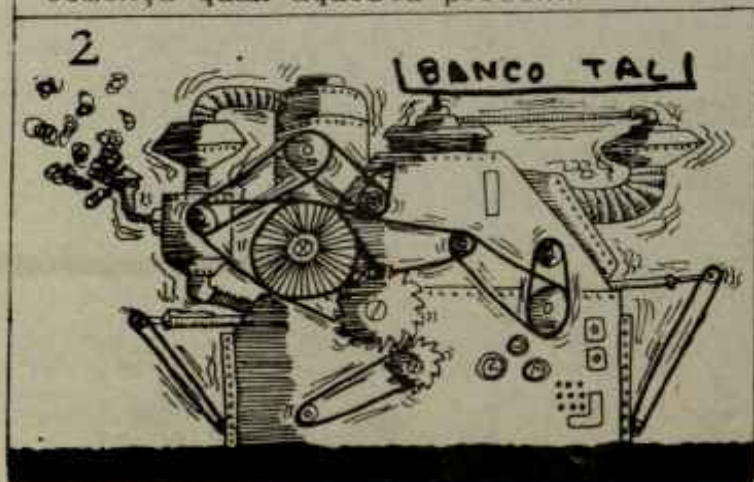
L'OPCIÓ DE CLASSE DELS TÈCNICS DE BANCA.-

Es molt difícil demanar d'entrada que molts tècnics entenguin què significa això de l'opció de classe, crec que no s'aconsegueix amb un moment, sinó que d'alguna manera es porta dins i que la persona, tant si és tècnic com si no ho és, l'aconsegueix en un procés de maduració i de conscienciació que potser pot durar molt de temps, a base de moltes contradiccions pròpies d'un sistema capitalista com el que vivim i sobretot, dins de l'estructura bancària en què treballem diària; però el que és cert és que si ens tancavem en la nostra closca, difícilment aconseguirem arribar a plantejar-nos els problemes que ens envolten i que són en definitiva els que ens fan prendre el compromís seriós de l'opció de classe.

És a dir, que el tècnic, per ser la persona que gestiona molt més de prop el capital, cada vegada més sense adonar-s'en, aquest el va lligant; el punt important és que ens donem que no som ni més ni menys que un empleat com un altre, potser amb més responsabilitat, que és precisament allò que fa que el diferenciï de la resta de companys de treball.

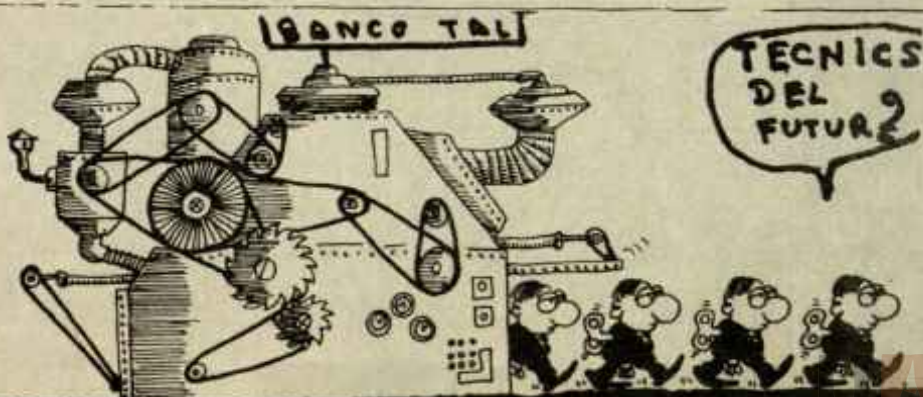
Però també és cert que, de vegades, en els passadissos es senten converses en les quals ells també critiquen a l'empresa precisament per aquestes responsabilitats que els adjudica, perquè es aquí on no sabem enfrontar-nos o parlar a l'empresa presentant les nostres pròpies reivindicacions, que són moltes, des de qüestions de feina concreta fins a qüestions econòmiques que estan desfaçades respecte a la responsabilitat exigida. Crec que hi ha un factor que juga fort i és la por de perdre el càrrec o les repulsió que creuen que poden pendre envers nosaltres.

La por, l'hem viscuda tants anys, que fins i tot en tenim a

Una de les respostes que trobo a part de la petita anàlisi que he intentat fer més amunt, és el del gran paper que exerceix l'empresa en "comprar" - una persona amb un carrec, però alhora em preocupa moltíssim aquesta tàctica que s'utilitza, perquè està resultant que aquestes persones, promocionades com a "premi al seu bon comportament", a la llarga re-

Que resti clar, doncs, que l'opció de classe del tècnic és molt condicionada en ell mateix en haver-se de plantejar que realment és un professional, potser una mica més retribuït que els altres companys, però que està al servei més directe i més explotat que la resta, perquè malauradament no s'adona d'aquesta explotació tan directa. I diem que un dels factors que mancava precisament era el de representativitat i, com a tal, un Sindicat. Perquè el fet de reivindicar unes llibertats sindicals, una autonomia sindical, una unitat sindical, i que realment siguin democràtiques, crec que no solsament tenem el dret de demanar-les als "altres" treballadors; crec que també no soltrem necessitem d'aquest tipus de sindicat, perquè nosaltres també som treballadors. Sentim parlar que també els empresaris volen uns sindicats representatius, aleshores, és que nosaltres, tècnics, ens hem de quedar al marge? No necessitem afiliar-nos a cap Sindicat?, tenim la vida tan solucionada que no necessitem uns representants vàlids? en tenim prou amb un càrrec de responsabilitat i

una firma ?, a l'hora de cercar responsabilitats, les empreses ens feliciten encara ?. No som també persones que busquen les llibertats de l'home, una justícia social ? o bé uns diners de més ens serveixen per a comprar-nos ?.

Devant la negociació del proper conveni a fi d'any, cal que els tècnics també diguem alguna cosa i que ens fem sentir, ja que tenim, com hem vist o de segur que ens n'hem deixades, moltes qüestions que hem de plantejar i, per tant, el fet de negociar-les és també cosa nostra,

com a treballadors que som.

Com l'espai es queda curt, deixo per a un proper escrit els punts que crec que encara hem de tractar, com són "L'ALTERNATIVA SINDICAL DELS TÈCNICS (C.N.S., C.C.O.O., U.S.O., U.G.T., C.N.T., etc.) i fins i tot, fer un repàs dels últims conflictes en què han participat els tècnics de banca en altres països, França, Itàlia, etc. en els darrers anys, i naturalment treure unes conclusions profitoses per a la nostra reflexió.

Un Tècnic

TECNIC SI, ESQUIROL NO !

Diu la Gran Enciclopèdia Catalana:

"Esquirol.-Obrer que, quan els seus companys es declaren en vaga, continua treballant o reemplaça un obrer en vaga.

Si algun regust estrany ens ha deixat aquestes darreres vagues del ram de banca ha estat el dissortat paper que els ha tocat de jugar als tècnics.

Objectivament, els tècnics han estat els que han aconseguit que la pressió enfront de la Patronal minvés (o fos frezada) pel fet concret que, més malament que bé, si més no de cara al públic, les feines no s'han aturat rodonament. Pot haver estat una vaga cara per a la Patronal, però no té importància car ens enfrontem amb la Patronal que té més recursos econòmics.

Un anàlisi del perquè els tècnics han exercit aquest paper d'haver de cobrir l'atur dels seus companys ens donaria en cada banc -dins d'unes coordenades de submissió, de por i de fidelitat mal entesa- unes motivacions específiques, així no obstant creiem que en el nostre cas, en el cas de Banca Catalana, estem obligats a tractar de cercar una explicació -minimament més profunda a l'actuació dels tècnics en contra dels seus companys.

No por mesurar-se la capacitat d'una persona per a dirigir una estructura - gran o petita - en funció de la seva "disponibilitat" personal, sinó que s'han de valorar en profunditat el conjunt d'aspectes que han de configurar la persona del tècnic o Cap.

En aquest sentit, és evident que els paràmetres de promoció de Banca Catalana han de canviar.

La política maniqueista de Banca Catalana -pel cap baix, d'una bona part de la línia executiva de Banca Catalana- és ja desde fa molt de temps, tractar d'institucionalitzar tot un procés de competències internes i d'explicitació de "qualitats que han de tenir l'empleat model i promocionable" que, en una bona part dels casos, pot haver donat resultats per a la promoció de certes persones, però que indubtablement ha comportat que l'estructura organitzativa se'n ressentís.

En aquesta línia, el tècnic de Banca Catalana, pel fet d'ésser elevat a la categoria de tècnic, renuncia a una sèrie de drets als quals, com a persona i com asalariat, no hauria de renunciar.

El tècnic de Banca Catalana, ha de considerar-se totalment desvinculat, dins l'empresa, de qualsevol reivindicació ciutadana

na i de qualsevol reivindicació de la classe treballadora: ell ja ha entrat, -si més no, així li han fet creure- a l'estament directiu i no pot assumir segons quines reclamacions, ell no té problemes, ells ja està ben pagat.

Malgrat tot, per la particula ríssima estructura de la nostra empresa, hi ha unes diferències salarials importants entre tècnics de les mateixes categories que fan que l'esperit de competència sigui molt viu en les seves relacions.

Els tècnics han d'esser conscients que mentres el seu salari sigui incrementat per plusos i més plusos SEMPRE estarà en mans de la Patronal, i que està venent la seva persona per uns copets a l'esquena.

La responsabilitat professional del tècnic, el porta, a B.C a haver de suplir unes deficiències d'estructura amb el seu esforç constant; tots els problemes que requereixen una replantejament específic de la feina són dissimulats pels tècnics per un mal entès sentit de la responsabilitat. El tècnic també pateix les conseqüències d'una política de promoció arbitrària i no n'és conscient, per a ésser tècnic cal que sigui agredit i que calli.

L'actuació de l'empresa en el cas concret d'aquesta darrera lluita ha estat molt clara: amb la base dels condicionament que hem marcat, ha fet servir els tècnics en funció de llur "disponibilitat".

Els caps de departament han estat utilitzats com a esquers i com a policies o delators. Les llistes i les amonestacions carinyoses, les advertències en funció d'una possible promoció, han estat àmpliament explotades pels caps més comprensius.

Els tècnics més independents i menys vinculats a feines administratives -Informes, Gestió, etc.- han estat utilitzats com a administratius en funció d'una conversa amb alts estaments que els han fet veure que no era fer l'esquirol, sinó que era acudir en ajuda de l'empresa quan aquesta ho necessitava (sic)

En ambdós casos l'empresa s'ha valgut de la poca discussió que els tècnics han portat fins ara dels seus problemes i dels problemes de tots en general; cal veure només el pànic que va entrar a la línia "dura" de l'empresa i l'operació desesperada que va organitzar el cap de personal per tal d'evitar que la carta que estaven signant els tècnics pogués arribar a bon terme. El que els preocupava no era el contingut de la carta, que possiblement ni havien llegit, era el fet que una actitud passiva dels tècnics, que havien pogut anar mantenint, pogués transformar-se en una actitud mínimament més compromesa i més honesta; les corredisses que van comportar l'escrit, el frustrat escrit, són per fer meditar de veritat Banca Catalana.

Finalment, els tècnics han estat utilitzats com a element represiu de la Patronal. Les sancions dimanades de Banca Catalana, particularment nombroses a l'edifici de Balma -autèntic "bunker" de la línia dura- en les que ells no han participat, se'ls han presentat a ells d'una manera tan estranya que l'han hagut d'assumir. Ells que per mor de la no negociació de la Patronal, han hagut d'estar gairebé un més treballant de sol a sol, han estat presents com instigadors de les sancions.

Creiem que els problemes -
dels tècnics són en bona part -
els problemes de tots els em-
pleats -sigui en el ram de ban-
ca o en qualsevol altre-. Dema-
nem als tècnics, que, relegant
fidelitats mal enteses, que no
són sempre correspostes, refle-
xionin i vegin que amb la seva

actuació el que fan és frenar-
els esforços que està fent to-
ta una classe -la treballadora -
per aconseguir una societat
més igual, més justa, més dig-
na i més lliure, i on l'home
sigui considerat home i no ei-
na de treball i explotat per -
uns altres homes.

COL·LABORACIÓ

BANCA

BUTLLETI INFORMATIU DE LA JUNTA SINDICAL DE
BANCA C
SUSCRIP

BANCA

COMPANY:

DIFON,
PARTICIPA,
I
DISCUTEIX
EL
TEU
BUTLLETI

BANCA

BUTLLETI INFORMATIU
BANCA CATALANA
SUSCRIP. - REDAC

BANCA

BUTLLETI INFORMATIU
BANCA CATALANA
SUSCRIP. - REDAC

BANCA

BUTLLETI INFORMATIU
BANCA CATALANA
SUSCRIP. - REDAC

..

CINE TEATRE MUSICA

EROTISME "A LA ESPANYOLA"

Ara que els mascles hispànics poden comprar Papillon i tots plegats ens comencem a sentir protegits per l'alliberament "democràtic" seria bo de fer una mica de reflexió sobre què representa i a quines intencions respon el destape.

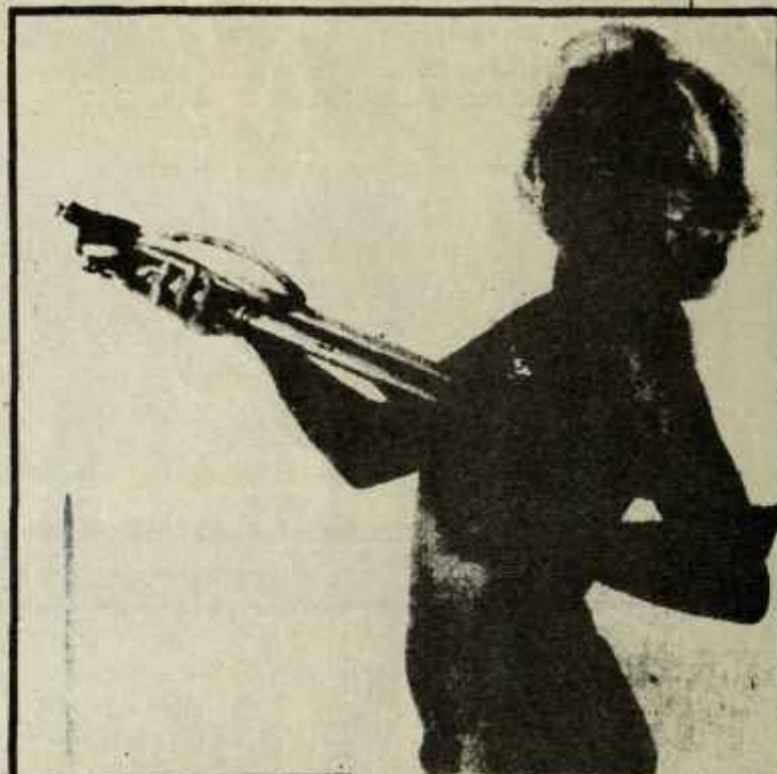
El fenomen és massa complex per analitzar-lo amb detenció. Només volem apuntar quatre qüestions que ens poden ajudar a no ser ingenus:

- 1- A qui beneficia la indústria eròtica?
- 2- Aquesta apertura ens acosta a Europa?
- 3- Aquest erotisme ve acompanyat d'una llibertat en les relacions sexuals o es només un sedant social?
- 4- L'erotisme, no es de dretes de tota la vida?

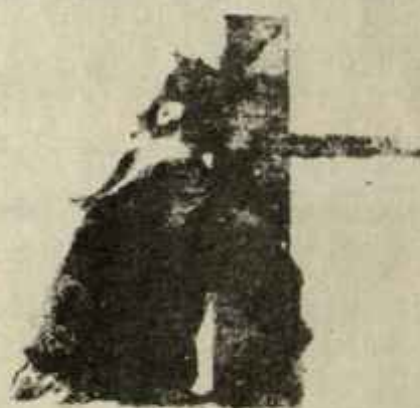
REED, MEXICO INSURGENTE (Arkadin 2)

PAUL LEDUC és un home central del nou cinema mexicà. Amb els mínims elements (baix pressupost, blanc i negre, 16 mm.), ens ofereix un document seriós i desmitificador de la Revolució mexicana, fora dels tòpics habituals. Una demostració més del poder comunicatiu de l'estètica fr la pobresa.

PASCUAL DUARTE (Comedia)

Adaptació lliure de l'obra de Cela de RICARDO FRANCO, feta de manera - distanciada a fi de provocar una actitud crítica a l'espectador.

ZABRISKIE POINT (Balms)

Aquest film d'ANTONIONI constitueix un viatge turmentat a través de la societat americana.

NOVEDADES MUSICALES

	JETHRO TULL	TOO OLD TO ROCK*N*ROLL - TOO YOUNG TO DIE
1	RAMSEY LEWIS	SALONGO
	JOHN McLAUGHLIN	SHAKTI
	CHICK COREA	THE LEPRECHAUN
	SANTANA	AMIGOS
1	PATRICK MORAZ	VOL. 1
1	ALAN WHITE	RAMSHACKLED
	(1) Próximo a salir editado.-	

DISCO-CRITICA

LARRY CORYELL - LP. THE RESTFUL MIND

Componentes: Larry Coryell guitarra acústica y eléctrica, Ralph Townes guitarra, Collin Walcott tabla y congas, y Glen Moore bajo acústico.-

Una vez más Coryell vuelve con un nuevo LP, 3º en España, totalmente diferente a los anteriores y excesivamente bueno, por lo que se hace difícil decir con palabras lo que realmente es.- Larry demuestra con claridad el gran virtuosismo que posee, predominando en el LP un trabajo de guitarra acústica, con temas líricos, concertistas y algunos experimentales. Por citar un tema: "Pavane for a Dead Princess", se me ocurre decir a secas, dulce, exquisito, profundo, te predispone, mientras lo escuchas, a pensar en ti mismo y te hace ver lo que -- aún queda en esta vida de maravilloso, separando a la vez la gran cantidad de odios, egoísmos, guerras, etc., que van corrompiendo este mundo,; en resumen - excelente LP. Particularmente para mí, sin ofender gustos, Larry Coryell es un ser dotado con una Gracia Especial para la música.

JETHRO TULL en BADALONA

En su segunda visita a España, los TULL volvieron a demostrar una superación en calidad musical y un pequeño bajón en cuanto a sus típicas escenificaciones teatrales. Por lo que pude apreciar el equipo era nuevo, en relación con la anterior actuación, ofreciendo un sonido perfecto y limpio, superior incluso a los discos. El momento esperado llegó, salen JETHRO TULL, al frente capitaneados por Ian Anderson, rápidamente suenan las primeras notas de "Thick as a Brick" y enseguida una gran ovación delirante de todos los que estábamos, siguieron temas del "Living in the Past", "Aqualung", "Minstral in the Gallery", mezclando entre éstos, los del nuevo LP "Too old to Rock'n'Roll, Too young to Die".-

JETHRO TULL sigue siendo Ian Anderson, su fuerte personalidad produce en el grupo la explosión musical, se mueve, salta, brinca en todas direcciones a la vez que va marcando los compases con elegancia de ballet, resultando una plástica genial y una estética lucidísima, teniendo en cuenta el virtuosismo y la agilidad que tiene con la flauta. Martin Barre a la guitarra eléctrica ofreció variados

solos, siendo una de las fuerzas principales del grupo y un excelente guitarrista; John Evan en los teclados sigue siendo el más loco y delirante, agitando al público, se ha de hacer resaltar varios solos que tocò al piano realmente buenos y una excelente ejecución en los teclados. Me impresionò mucho la gran fortaleza de Barriemore Barlow a la batería, en cuanto a la dureza de dar los golpes, con una seguridad y variedad constantes. El nuevo bajista John Glascock, ex-Carmen, cumplió bien su trabajo, llevando la parte rítmica con un buen sonido. Salió con los TULL, un tipo fantasma, muy alto con boina y gafas oscuras, que hizo pequeñas intervenciones en teclados y con un saxo, fue para todos una sorpresa. En resumen, JETHRO TULL nos dejó una vez más su buena música.

Con los deseos de no haceros pesado, os recomiendo que compreis, si vuestros bolsillos pueden los tres LPs. de Larry Coryell -son verdadera música- os cito los datos:

LP SPACES -LARRY CORYEL- HISPAVOX HVAS 471-26

LP LEVEL ONE -THE ELEVENTH HOUSE featuring LARRY CORYELL- EMI-ODEON S.A.
1 J062-96774

LP RESTFUL MIND -LARRY CORYEL- HISPAVOX HVAS 471-27

J.F.M.

COL.LABORÀCIONS

ALS NOSTRES ENVOLCUTS ENLLAÇOS

No creiem que solucionem res amb aquest escrit que us dirigim, però ens sembla que tenim la obligació de fer conèixer la relació existent a la nostra sucursal entre enllaços i treballadors.

No hi ha manera que "els nostres representants" ens comuniquin allò que es parla a les reunions on assisteixen i sembla que fem mal fet si preguntem quelcom, perquè les respostes són força escairides.

Això sí, el primer que fan en arribar, es anar directes als senyors Director i Interventor,

fins i tot amb algun apoderat que hi hagi per allí. A ells els exposen tot el que es refereix a les converses que acaben de tenir. Si tens l'ocasió de trobar-te prop d'ells, pots asseventar-te d'alguna cosa, si no, t'has de aguantar.

Alguna vegada, molt escassament, han repartit algun impres, mig d'amagat, i sense donar cap mena d'explicació.

Això no deixa de saber greu i voldríem creure que no passa igual a la resta de sucursals del nostre Banc, encara que no siguin massa grans com es el nostre cas.

ANONIM DE LA COSTA
(Sucursal de Palamós)

REFORMA O RUPTURA

Las posibilidades que se dan en un futuro inmediato en la sociedad española en el aspecto político son, REFORMA O RUPTURA, y quisiera explicar brevemente lo que se entiende por estos dos conceptos.

Sobre ruptura

Ruptura significa el romper con todas las estructuras políticas heredadas del franquismo y que para lo único que han servido ha sido para oprimir de una manera brutal todas las aspiraciones

de los pueblos del Estado español. Esto no quiere decir (tal como lo hacen los reformistas) que con la ruptura venga un tiempo de caos, sino todo lo contrario; el nombramiento de un gobierno provisional que convocase unas elecciones libres después de un tiempo razonable en el cual todos los grupos políticos tuviesen opción a explicar sus programas. La formación de una Asamblea constituyente en el marco de la cual se discutiera y se pusiera a referéndum una nueva constitución que incluyese la posibilidad de las diferentes nacionalidades del Estado español a decidir sobre su autonomía. En una palabra: LIBERTAD. Esto no significa que tendríamos todo resuelto, ni mucho menos, pero lo que sí es seguro, es que como clase trabajadora tendríamos en nuestra mano muchas más posibilidades de defender nuestros derechos, no

solamente en el aspecto puramente reivindicativo sino también en el social y en el político, ya que como clase que somos, debemos tener una política propia de clase y buscar el sistema político concreto que nos defienda de los intereses de los capitalistas.

Por otra parte está la Reforma que intenta cambiar todo aquello que se tenga que cambiar para que nada cambie; es decir, continuar tal como está todo sin que se les escape nada a la gente que hasta ahora detentaba el poder. Estos señores alegan que con la ruptura llegará un tiempo de caos, creo que sí, error, miedo. Creo que sí. Creo que la ruptura traerá pánico, terror y miedo a todas aquellas personas que no aprovechan las facilidades para hacer callar todo un pueblo para engrosar enormemente sus bolsillos. Miedo a perder todo aquello que tanto les "ha costado conseguir", en 40 años de despilfarro económico a costa de la clase obrera, con base a una administración corrompida dispuesta a servir a aquel que pudiera devolverle el cien por uno.

No creo que el reformismo sea la forma más viable de llegar a una auténtica democracia, sino que busca la manera de tener al pueblo engañado bajo unas "formas democráticas" (en la que no existirá tal democracia). Es solo una pantalla para esconder toda aquella podredumbre que en estos momentos se les escapa (Matesa, Reace, Redondela, Sofico) para nombrar algunas de las más conocidas -no nombro organismos oficiales por la posibilidad de suspensión de la revista (libertad de expresión se le llamaría).

Como decía anteriormente, creo que sí. Creo que de verdad la ruptura puede traer miedo a las personas que durante cuarenta años han matado, robado, y han jugado con los intereses de todo un pueblo; han humillado a la clase trabajadora con sueldos de miseria, en cuanto ven que se les acaba el "chollo" intentan "reformular" a todos para así conseguir, no se sabe cuántos años más exprimir a la clase trabajadora.

EL COMPANY JOAN MANUEL CLAVERIA DE L'AGENCIA DE SANTS VA SER DETINGUT EL PASSAT DIUMENGE QUAN PASSEJAVA PER LES RAMBLES, NO HI HAVIEN MOTIUS PER A LA DETENCIÓ. UN "GRUP INCONTROLAT" EL VA ENTREGAR A LA POLICIA ACUSANT-LO DE "ROJO" I "AGITADOR".

AQUEST COMPANYY DIES ABANS S'HAVIA BARALLAT, QUAN TORNAVA D'EXCURSIÓ, AMB ELS "INCONTROLATS". AQUESTS EL VAN RECONÈIXER EL DIA 18, I DESPRES D'AGREDIR-LO FISICAMENT, EL VAN ENTREGAR A LA POLICIA. L'ENDEMA LI VAN CONCEDIR LA LLIBERTAT PROVISORIAL. LA LLARGA LLISTA DE COMPANYYS DETINGUTS ARBITRARIAMENT S'INCREMENTA, LA NECESSITAT D'AMNISTIA TAMBE.

Consell de Redacció.

No decaigas compañero, dentro de mil años habrá compañeros como tu y como yo que luchan sin saber porqué y para qué, lo importante es luchar y lo que menos importa es la meta que quieras lograr, si luchas es porque vives, porque sientes y esto ya es suficiente ¿no crees?. Tu luchas por las injusticias, por la opresión, por tus reivindicaciones, por una vida mejor, por tus ideales, etc..

Yo solo lucho por sentirme vivo y dentro de mil años seguiríamos luchando por lo mismo, por sentirnos vivos.

Compañero, lucha sin temor que lo máximo que puedes perder es la vida, y la vida ya está perdida.

Carles Herrero i Aliberch

"EL TRABAJO ES COSA BUENA, ES LO MEJOR DE LA VIDA, PERO LA VIDA ES PERDIDA TRABAJANDO EN CAMPO AJENO, UNOS TRABAJAN DE TRUENO, Y ES PARA OTROS LA LLOVIDA"

"ES UNA FALSA EXPERIENCIA EL VIVIR TEMBLÁNDOLE A TODO, CADA CUAL TIENE SU MODO, LA REBELION ES MI CIENCIA"

A. Yupanqui

UN FASTASMA PALPABLE: EL COMUNISME

Ha arribat l'hora de fer servir els detergents per purificar el nostre propi ceryell: quaranta anys de pols i tere-

nyines, de propaganda anticomunista i anti separatista, de glorificació de tòpics imperialistes, escampar la desnutrició cultural ... ens han portat fins aquí: el perjudici que tantes persones creuen justificadíssim contre els comunistes. Mentre la nostre TVE reformista fa demagogia entrevistant exiliats de la mateixa Unió Soviètica o bé Madariages ilustres, veiem, com amb tota naturalitat en un país tant proper com la Italia humanista i cristiana el Partit Comunista s'emporta en 34% dels vots pel Senat i un 36% per la Cambra de Diputats. El PCI no es cap fantasma, més d'un terç de votants creuen en el seu programa, volen palpar unes noves relacions socials mes avançades.

Ens hem de convencer d'una vegada que no hi haurà en aquest estat espanyol de les nostres tristeses unes llibertats democràtiques si s'esclou del joc polític una força fonamental. Una força que, en aquests anys de resistència, ha demostrat la seva capacitat de lluita per la Democràcia. Per això es encara mes trist que, dins la mateixa oposició, persisteixin opinions lamentables: la de Felipe Gonzalez acusant al PCE de antidemocràtic, o les de forces sindicals que fan les mateixes acusacions a CCOO.

Entendre la llibertat es acceptar ideologies diferents, unes altres opcions; les classes populars s'enriqueixen amb aquest joc dialectic.

Hem viscut a Barcelona un fet important el miting socialista del Palau Blaugrana. Ha de ser possible que els comunistes de Catalunya puguin presentar també la seva alternativa. "Hem de lluitar fins que sigui impossible tornar enrera".

Lluís Armengol.

vota

per la camera
per il senato